

ASSOCIATION DES DOIGTS DE FEE/Käden taidot ry. Nukkenallemuseo, Ranska/ jäsenmaksu
aikuinen 22€ ja nuori 12€
4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France (OP553902-213402)
tel.04 66 83 19 57 <http://myoldbear.free.fr> ; <http://museopaivakirja.20six.fr/>
HEI, Lézan, 6.1.2010

Taas on tullut vuodenvaihte ja yhdistyskirjeen aika. Minulla on koira tässä vieressä seuranani. Viime heinäkuussa adoptoin 9 vuotiaan Labrador-kultaisen noutajan (ei puhdasrotuinen) koiratarhasta. Olen sitä kauan suunnitellut. Nyt täällä on hyvä ja seurallinen museovahti, joka ottaa hyvin vastaan kaikki museoystävät. Mutta museorosvot se haukkuu pihalle kuin suuri pahaääninen jättiläiskoira ja näyttää suuret ja peljättävät hampaansa. Vartiointi hommia. Muuten se on hyvin rauhallinen koira. Hauska veitikka. Ei se koske mihinkään museossa, nuuskii vaan koko talon, kun on kerran metsästäjäkoira. Kerran kyllä ihmettelin, kun se rapisteli yksinään. Menin katsomaan, mitä ihmettä siellä oli. Dixou oli varastanut tai pistänyt poskeensa 50-luvun sekatavarakauppa-nukketalon ehkä jo 50 vuotta vanhat karkit... Se nuoleskeli vaan suupieliiään tyytyväisenä niin kuin parhaita namuja olisi saanut.

Kävin Suomessa ennen joulua jo joulukuun alussa noin 10 päivän joululomalla. Silloin on vähemmän ruuhkaa joka paikassa ja matka Ryanairilla on halvempi. Pari kertaa vuodessa täytyy käydä kotinurkilla perheen tykönä lataamassa akkuja. Poikkesin Saksassa paluumatkalla ja vierailin Frankfurt am Mainissa ja Nurembergin lelumuseossa. Se oli mielenkiintoinen reisu. Siitä kerron blogissani museopaivakirjassa. Saksasta tuli mukaani kolme vanhaa nallea.

Tällä kertaa Suomen matkallani minulla ei ollut treffejä vanhojen ystävien/ja Käden taidot yhdistyksen jäsenten kanssa kuten on ollut tapana jo monta vuotta. Mutta ennen olen aina mennyt Helsingin kautta ja sinne on helpompi järjestää noita tapaamisia. Lentäessäni Ryanairilla, joka menee Tampereelle, sieltä on lyhyt matka kotiin Ypäjälle. Treffataan toisella kertaa!

Yhdistyksessä on kaksi uutta jäsentä: Pia Vedenpää ja Pertti Myllyselkä Riihimäeltä. Meitä on nyt 14 kaikkiaan yhdistyksessä. Pia oli poikansa ja ystäviensä kanssa täällä museossa katsomassa viime kesänä. Tervetuloa mukaan.

Tämä uusi vuosi on nukkenallemuseon juhluvuosi 2010. Museo täyttää huhtikuun 1.päivänä 10 vuotta. Silloin alussa oli kaikki hyvin epävarmaa, ei olisi uskonut, että näinkin pitkälle päästään. Kiitos yhdistyksen jäsenille ja monille monille muille museon ystäville. Ilman tukijoukkoja Suomessa ja Ranskassa tämä museoyhdistys olisi heikoilla.

Olen nyt lähetellyt uuden vuoden toivotuksia sähköpostilla moniin kymmeneen turistitoimistoihin ja muualle täällä Etelä-Ranskassa, lähelle ja kauemmaksi. Se on ilmaista PR:ää. Muuten mainostaminen on yleensä kallista. Ja olen liittännyt myös museomainokseen nukkenallemuseon 10 vuotisjuhlan. Ei enää ensi vuonna sitä voi mainostaa. Lisäsin sen myös <http://myoldbear.free.fr> aloitussivulle Snoopy-koiran Happy birthday! toivotuksineen.

Viime keväänä maaliskuussa aloin markkinoida uutta nukketalonäyttelyäni internetissä ja museomainoksissa. Vastakaikua tuli vasta joskus puolen vuoden päästä syksyllä, kun sattumalta surffaillessani löysin ranskalaisten miniatyristien nettisivut ja niillä sai mainostaa myös omaa näyttelyään. Sen jälkeen yksi nukketalo harrastelijaperhe tuli yli 300km:n päästä Toulousesta asti tänne katsomaan! Ja he tekivät sitten tästä vierailusta pienen reportaasin nettisivuilleen. Toisaalta Ranskassa ei näe paljoa vanhoja nukketaloja, siksi se herättää huomiota. Pariisin nukkemuseon tämänhetkisessä nukketalonäyttelyssäkin on vain uusia malleja.

Finassipuolesta puheenollen yhdistyksellä oli tuloja 869euroa ja menoja 829,59euroa. Joten kulunut vuosi 2009 oli ensimmäinen vuosi koko nukkenallemuseon toiminta-aikana, jolloin budjetissa tulot kattoivat menot. Ja sillä plussalla menevällä osalla voi yhdistys nyt alkaa maksaa takaisin minulle

velkaa, jota sille on kertynyt alkuvuosista tähän asti. Olen lainanut korottomana aina puuttuvan osan.

Sesonkiaika kesällä meni yhtä hyvin kuin viime vuonna, vaikka ei ollut suuria 20 hengen ryhmiä yhtään, kuten viime vuonna niitä oli kaksi. Ihmisiä kävi hiukan tasaisesti koko ajan ja vielä syksylläkin ihan vuodenvaihteeseen asti. Marraskuussa oli naapurikylän eläkeläisryhmä, kymmenisen henkeä. Sekin on hyvä, kun vain kaksikin ihmistä on oven takana aina silloin tällöin, museo on enemmän olemassa. Koko vuoden voi pitää auki, koska asun kerran samassa talossa. Ja toisaalta se on mainosta, niin kuin enemmänkin olisi liikettä.

Internetin vaikutus näkyy jo konkreettisesti tavalla tai toisella. Oltiin kunnantalolla käymässä museoasioissa, näki, että hekin ovat käyneet nettisivuillamme... Myoldbear-sivut tekevät museon tunnetuksi kuvin ja sanoin. Säännöllinen päivitys on myös tärkeää. Ja onneksi nykyään selviän siitä yksin. Kalliiksi tulisi, jos joutuisi siitäkin maksamaan. Museopaivakirja ja souvenirs-ranskalainen blogi ovat myös paikallaan, ne julkistavat kulissit. Tällä hetkellä souvenirs-blogissani on eniten käyntejä kuin koskaan. Ennätys oli nyt joulukuussa, 3702 käyntiä yhden kuukauden aikana. Ihan uskomaton luku. Vähitellen se on noussut vuodesta 2006, jolloin sen aloin. Mutta palautetta siitä ei ole vielä tullut. Jos se poikisi jotakin aikaa myöden. Ei tiedä. Mutta kynä sauhuaa joka tapauksessa kuten alussa. Nukkenallemuseon ympärillä tapahtuu ja kertomista riittää. « Matkantekoa » tämä on.

Keväällä on ohjelmassa antiikkimarkkinat Barjacissa ja kansainvälinen nukketapahtuma Salon de Provencessa. Siinä ne jokavuotiset jo perinteiset käyntipaikat. Joskus niissä tekee löytöjä ja joskus käynti on vaan muuten opiksi. Tälle vuodelle ei yhdistyksellä ole erikoisemmin mitään uusia suunnitelmia. Ensimmäisinä vuosina niitä riitti, mutta useinkaan niistä ei tullut mitään. Käytännössä on aina kaikki vaikeampaa kuin teoriassa. Toisaalta kehitystä on silti tapahtunut näiden 10 vuoden aikana. Tein uuden sivun Myoldbear-sivuille: 'Partners /Partenaires' -partnäärit tai yhteistyökumppanit. Kun aloin niitä listata, huomasin, että aika pitkä lista siitä jo tulee. Nukkenallemuseo on voittanut monen luottamuksen. Siihen menee vuosia. Listan ykkösenä on Anduzen turistitoimisto. Monta vuotta kesti ennenkuin meidän yhteistyömme alkoi ja nyt se toimii hyvin.

Vielä suunnitelmista ja koirasta puheenollen. Peppi kaniinimäyräkoirani kuoli keväällä 2006 ja jätti tyhjän paikan. Silloin aloin harkita toisen lemmikin adoptoimista. Mutta sanoin aina, että sitten kun löydän nukkenallemuseolle isommat tilat paremmalla paikalla puutarhoineen, sitten voin ottaa sen koiran. Se tarkoittaa joskus hämärässä tulevaisuudessa. Ei tämänhetkisenä lama-aikana kiinteiskauppa ole suotavaa, vaikka vähän on tilanne parantunut viime vuodesta.

Niin usein sanotaan että, SITTEN KUN...Mutta ne olivat vain minun ajatuksiani. Dixou-koirani tulla tupsahti yhtäkkiä yhtenä kauniina kesäpäivänä täysin odottamatta. Kaiken lisäksi se oli vielä mukava yllätys! Siinä vuoden 2009 yksi parhaimmista päätöksistäni. Olin itsekin alussa kuin puulla päähän lyöty tuosta salaman nopeasta toiminnastani. Kerran vaan tulin kotiin koiratarhasta haukku mukanani auton etupenkillä. Kun sitten matkalla poikettiin Alèsin kaupungissa ostamaan kaupasta tarvikkeita: piti löytää kaupan kaikkein suurin koripeti Labradorille, söpö posliininen ruokakippo, harja turkkia varten jne., minä ajattelin mielessäni, ei tiedä kuinka kauan voin tätä elukkaa pitää. Päivä kerrallaan täytyy vaan ajatella, tuli sitten mieleeni... Mutta nyt puolen vuoden jälkeen voin sanoa, että parhain päin on kaikki mennyt. Vaikka ei ole puutarhaa, ei haittaa, kun ulkoiluttaa koiraa kolme kertaa päivässä, se on sisäsiisti. Hyvin on sopeutunut tänne tämä « elävä nalleni ». Sellainen se on kuin vain toivoa voisi. Niin asiat vaan järjestyvät itsestään joskus. Ihan eri aikaan ja eri paikassa kuin mitä on ajatellut. Minulla on yksi viisaus huoneessani kirjahyllyn päällä: « Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikansa... » (Saarn.3:11)

HYVÄÄ UUTTA VUOTTA 2010 KAIKILLE!

Terveisin:Käden taidot ry/Puheenjohtaja Ulla-Maija Suonpää